

MOHLIN: NYSTROM

TOINEN
SISKO

BAZAR

MOHLIN:NYSTRÖM
TOINEN SISKO

MOHLIN: NYSTROM

TOINEN SISKO

Suomentanut
Jänis Louhivuori

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Jänis Louhivuori
Ruotsinkielinen alkuteos *Den andra system*
© 2021 Peter Mohlin and Peter Nyström
First published by Norstedts, Sweden
Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-376-296-1

Taitto Jukka Iivarinen / Vitale
Painettu EU:ssa

OSA 1

KESKIVIIKKO

TYTÖT ONNISTUIVAT LOPULTA pysymään samassa tahdissa. He pitivät toisiaan kädestä ja nauroivat hengästyneinä, kun kei-
nut kiikkuivat yhä korkeammalle terästelineessä. Esitys jäi
näkemättä äidiltä, joka tuijotti kännykkäänsä, mutta Alicia
seurasi parinkymmenen metrin päästä penkiltään iloa tyttö-
jen räästä märillä kasvoilla. Kaksi sisarta täydellisessä keinun-
nassa, synkroniassa toistensa ja maailman kanssa. Kuin he
olisivat yhtä.

Ulkona oli kylmä, pari astetta alle nollan. Alician jalat oli-
vat jo melkein turrat. Silti hän jäi omaksi yllätyksekseen istu-
maan. Hänellä ei ollut todellakaan tapana katsella puistossa
leikkiviä lapsia.

Normaalisti hän ajoi töistä kotiin taksilla, soi itselleen sen
ylellisyyden, jotta välttyisi tuijotuksilta bussissa. Mutta tänään
hän oli kävellyt kolmen kilometrin matkan Raw'n konttorilta
Karlstadin keskustasta Norrstrandissa sijaitsevaan taloonsa.

Iltapäivän aurinko oli lämmittänyt niin suloisesti, että hän
oli pysähtynyt korttelia aikaisemmin ja istahtanut penkille.
Siihen hän oli jäänyt. Piirrelyt jaloillaan hahmoja lumeen ja
ajatellut, että tämä päivä oli ollut sentään ihan okei. Ja jos tämä
oli okei, niin voisi seuraavakin olla. Ja sitä seuraava.

Hän hymyili itsekseen ja pudisti päätään. Tässä istui hän,
Alicia Bjelke, ja kuulosti aivan itseapukirjalta.

”Minulla on pissahätä.”

Nuoremman tytön ääni sai äidin havahtumaan kännykän tuijottelemisesta. Alicialla ei ollut lapsia, mutta hän saattoi kuvitella, että kesti aikansa riisua nuo vettä hylkivästä nailon-sekoitteesta ommellut haalarit lapsen yltä. Estääkseen vahingon äiti kiikutti lapsen valkoiseen puurakennukseen leikkikentän vieressä. Isosisko jäi keinuun saatuaan varoituksen olla lähtemättä minnekään. Tyttö yritti ottaa lisää vauhtia jaloillaan, mutta ei saanut kunnon liikettä aikaiseksi. Yksin ei ollut yhtä kivaa keinoa.

Alicia mietti siskonsa kanssa runsas kuukausi sitten käymänsä keskustelua. Se oli tapahtunut kolmantena adventtisunnuntaina, ennen ensilumen tuloa. Alicia oli levittänyt kortit pöydälle ja ilmoittanut Stellalle, miksi Raw'n lanseerausta Saksassa tulisi lykätä.

Sisarusten yhdessä perustama deittipalvelu ei ollut enää mikään opiskelija-asunnosta käsin pyöritettävä harrastus. Alician täytyi sen teknisenä johtajana saada työskennellä hyväksyttävissä työolosuhteissa, ja tilanne oli käynyt sietämättömäksi. Hän paikasi työtä neljätoista tuntia vuorokaudessa ja näki öisin merkkijonoista unta. Stella oli kietonut käsivartensa hänen ympärilleen ja kuunnellut. Sisko oli sellaisessa taitava, tiesi aina, milloin oli aika puhua, ja milloin piti olla hiljaa. Hän oli luvannut lykätä ajankohtaa kuudella kuukaudella. Terveys meni kaiken edelle.

Alicia muisti helpotuksen tunteen sen jälkeen. Hän oli ensimmäistä kertaa pitkästä ajasta nukkunut läpi koko yön. Joulukuu oli tullut ja mennyt melkein hänen huomaamattaan, kun hän oli maannut sängyssä peiton alla.

Hän katsoi yksinäistä tyttöä keiuksessa. Vauhti oli nyt kovempi. Renkas, jolla tyttö istui, keinui yhä vinompaan, kunnes iskeytyi lopulta telineeseen. Hento ruumis teki ilmalennon, joka päättyi hankeen. Alicia juoksi tytön luo ja kyykistyi. Hän nosti tytön varovasti jaloilleen.

”Kävikö pahasti?” hän kysyi.

Punoittavat kasvot pinnistelivät itkua vastaan. Samassa Alicia kuuli askeleita. Kun hän kääntyi, tytön äiti seisoj hänen

takanaan. Tämä oli ilmeisesti nähnyt ulkorakennuksesta, mitä oli tapahtunut, ja rynnännyt ulos. Heidän katseensa kohtasivat, ja Alicia näki, miten nainen kavahti taaksepäin.

”Tule, mennään sisälle”, äiti sanoi tyttärelle.

”Se oli aikamoinen ilmalento, mutta pudotus oli pehmeä. Hän varmaan vain säikähti”, Alicia sanoi nousten seisomaan.

Nainen ei vastannut. Tuijotti vain.

”Mennään”, nainen sanoi lopulta.

”Halusin vain auttaa.”

”Kiitos, mutta me pärjäämme ihan itsekin.”

Äidin silmät eivät väistyneet hetkeksikään Aliciasta. Alicia tunnisti reaktion. Lumoutuneisuuden ja iljetyksen sekoituksen. Hän pystyi normaalisti kohtaamaan sen. Mutta tuo ämmä oli hänelle liikaa. Hän oli vain lohduttanut tyttöä, ja nyt häntä kohdeltiin kuin paariaa.

”Jos tahdot tuijottaa friikkiä, saat luvan maksaa”, hän sanoi ja ojensi kätensä.

2.

KYNTTILÄN LIEKKI LEPATTI tarjoilijan jättämässä ilmavirrassa. John seurasi katseellaan, kun nainen jatkoi matkaansa pöytien välistä ravintolan perällä istuvaa seuruetta kohti. Kolmea miestä ja yhtä naista, kaikilla toimistovaatteet yllään. John oli niputtanut heidät töistä tulossa oleviksi asiakkaiksi muttei voinut olla aivan varma. Ja siinä ongelma olikin. Hän ei voinut olla varma mistään.

Kaiuttimista kantautui kepeää salsaa. Sama soittolista kuin aina. Rederietin musiikkivalikoima oli yhtä ennakoitava kuin ruokalistakin: espanjalaisia tapaksia ja Rioja-viinejä. John oli yleensä kotonaan täällä rustiikkisten lankkupöytien ja kattokruunujen keskellä. Ravintola sijaitsi vain kivenheiton päässä hänen asunnoltaan, ja hän poikkesi täällä monta kertaa viikossa. Mutta tänään ei ollut viisasta ottaa rennosti. Tilanne voisi muuttua minä hetkenä hyvänsä, ja silloin hänen täytyisi olla valmiina.

”Jesus, miten kuuma täällä on. Luulin, että vain suomalaiset tykkäävät saunoa.”

Nauru pöydän toiselta puolelta peitti musiikin alleen. Jylisevä, hersyvä nauru oli Trevorin tunnusomaisin piirre. John pystyisi osoittamaan hänet vaikka kokonaisuudesta hekottelevien ihmisten merestä.

Ystävä avasi toppatakkinsa vetoketjun. Kun hänen kätensä katosi vuoritetun takin sisään, John puristi lujemmin asetta

piilossa pöydän alla. Hän siirsi etusormen hitaasti liipaisimelle. Jos hän laukaisisi, luoti osuisi vatsan alaosaan.

”Tai mistä minä tiedän, vaikka sauna olisi pop Ruotsissakin”, Trevor jatkoi.

Hän kuoriutui takistaan ja ripusti sen tuolin selkänöjalle. Molemmat kädet olivat jälleen näkyvissä, ja John pystyi taas hengittämään. Hän oli ollut vielä eilisiltana varma, että hänen ystävänsä oli kuollut. Tuntui epätodelliselta istua Rederietissä vastapäätä Trevorია.

John hymisi vastaukseksi jotakin samalla kun jatkoi ympärilleen vilkuilua tuntemattomien vihollisten varalta. Kapakan omistaja tiesi, että hän oli poliisi, eikä ollut udellut mitään, kun oli antanut hänen tarkistaa varauskirjan ennen ravintolan avautumista. Pariskunta ikkunan luona ja perhe lastenvaunuineen olivat varanneet pöydän jo kauan etukäteen, joten heidät hän voisi sulkea pois laskuista. Sen sijaan hänen täytyi pitää silmällä leveäharteista miestä, joka istui vasemmanpuoleisessa pöydässä ulko-oven luona. Mies oli tehnyt varauksensa aiemmin samana päivänä, ja sama päti afterwork-porukkaan, jota tarjoilija palveli parhaillaan.

John kohdisti katseensa baaritiskille. Siellä roikkui pari kantista, joita hänellä oli tapana tervehtiä, mutta siellä istui myös tuntematon naama. Tai pikemminkin niska. Mies, jonka hopeiset hiukset oli kiinnitetty sykerölle, istui selin häneen ja joi olutta suoraan pullosta.

”Hitto, miten mahtavaa nähdä pitkästä aikaa. Et tiedä, miten paljon tämä merkitsee minulle”, Trevor sanoi näyttäen vilpittömän kiittolliselta.

John pakotti hymyn huulilleen ja yritti arvioida, oliko ystävä laihtunut. Pikkutakki istui väljemmin hartioista, eikä paita pingottunut yhtä paljon rinnan kohdalta. Joko Trevor oli laihtunut, tai sitten hän oli valinnut tarkoituksella numeroa liian isot vaatteet antaakseen sen vaikutelman.

Ystävä kuivasi otsaltaan hikeä lautasliinaan ja riisui samalla neulemyssyn päästään. John säpsähti nähdessään kaljun

kallon. Kun he olivat nähneet viimeksi neljä kuukautta sitten, tuo kallo oli ollut paksun, kiharan tukan peitossa.

”Älä näytä noin hämmästyneeltä”, Trevor sanoi. ”Mitä oikein odotit?”

John painoi katseensa pöytään.

”En tiedä”, hän mumisi.

Ystävän käytös oli samalla tuttua ja vierasta. John tunnisti bassoäänien, naurun ja eleet. Samalla Trevorissa oli jotakin keinotekoista. Tapa, jolla Trevor oli riisunut myssynsä, vaikutti teatraaliselta. Kuin hän olisi pyrkinyt mahdollisimman järjestyttävään vaikutelmaan ajellulla kallollaan.

John muistutti itselleen, ettei syöpähoitojen sivuvaikutusten väärentämiseen tarvittu kuin vaahtoa ja partahöylä. Hänen täytyi edelleen muistaa, että Trevor saattoi olla houkutuslintu ja tämä tapaaminen ansa. Jos häntä jahtaavat miehet piileksivät ravintolassa, hänellä oli sentään kotikenttäetu. Keittiön heiluriovella oli vain pari askelta, ja kokin valtakunnasta pääsi kadulle rakennusten takana. Siellä odotti Johnin auto täynnä kaikkea, mitä tarvittiin pakomatkaan.

”Miten sinulla hurisee?” Trevor kysyi.

Ystävä hymyili loimottavan kynttilän yli.

Kun John ei vastannut, hän jatkoi:

”Kerro nyt, mikä hätänä. Jos sinulla on pistooli siellä pöydän alla, voit panna sen pois.”

3.

ALICIA TAHTOI LISÄÄ JUOTAVAA ja katsoi ympärilleen pizzeriassa. Hän oli paennut Palermoon heti puistokohtauksen jälkeen. Hän piti tästä mestasta. Se sijaitsi lähellä hänen asuntoaan ja turvallisen etäisyyden päässä Raw'n katosta lattiaan designatusta konttorista keskikaupungilla.

Tämän paikan sisustus oli aidosti ruma ja vailla kitsimäistä ironiaa. Valkoisiksi maalatuilla tiiliseinillä roikkui elokuva-julisteita 80- ja 90-luvuilta. Kiiltävän mustiksi lakattuihin pöytiin oli ruuvattu lasilevy, jonka alle oli työnnetty ruokalista.

Ratko seisoi tapansa mukaan baaritiskin takana vaivaa-massa taikinaa. Kun hän kohotti katseensa, Alicia nosti tyhjää lasiaan ja osoitti sitä. Ratko nyökkäsi vahvistaen tilauksen.

Palermon omistaja pomppasi silmään tässä ravintolassa aivan yhtä lailla kuin Aliciakin. Ratko omisti kaupungin suosituimman yökerhon Safirin ja useita trendikahviloita, joissa juotiin frapuccinoja ja soijalatteja – ei pohjaan palanutta suodatinkahvia, kuten täällä. Mutta Palermo oli ollut Ratkon ensimmäinen ravintola, ja hän tahtoi välttämättä leipoa täällä pizzoja ja palvella asiakkaita useina iltoina viikossa, vaikka tuskin sai täältä montakaan kruunua kasvavaan imperiumiinsa.

”Et ole vielä kertonut, mistä olet vihainen”, Ratko sanoi laskien oluttuopin pöytään.

Järjestyksessä neljännen.

Alicia ajatteli jälleen naista puistossa. Miten tämä istui nyt telkkarin ääressä punaviinilasi kädessään ja kertoi miehelleen epämiellyttävästä kohtauksesta. Ei siitä, että esikoinen oli pudonnut keinusta, vaan epäsiikiöstä, joka oli kiskonut tytön hangesta ja säilyttänyt tämän suunniltaan.

”Älä jankuta”, Alicia sanoi. ”Etkö näe, miten rauhallinen minä olen? Varsilainen buddhalainen munkki.”

Hän sulki silmänsä ja teeskenteli meditoivansa. Hän tahtoi oikeastaan myös vodkapaukun mutta jätti tilaamatta sen. Hän ei jaksaisi katsella Ratkon huolestunutta ilmettä tämän kaataessa hänelle drinkkiä.

Heillä oli ollut pari vuotta sitten lyhyt suhde. He olivat olleet Karlstadin epätodennäköisin pariskunta. Ratko oli toisen polven siirtolainen sota-ajan Jugoslaviasta. Kulki aina kaikkein kalleimmissa paidoissa ja uusimman mallisissa farkuissa. Halusi niin vimmatusti sopeutua ja tulla tärkeiden ihmisten hyväksymäksi. Alicia oli ulkopuolinen, friikki näiden kasvojensa vuoksi. Tyttö, joka hallitsi tietokoneet ja pukeutui mustiin farkkuihin ja yhtä tummaan huppariin.

Ratko oli tietysti pitänyt heidän suhteensa visusti salassa. Jos he olisivat näyttäytyneet yhdessä, Ratko olisi pudonnut monta askelmaa seurapiirielämän tikapuilla, joita pyrki niin kiihkeästi kapuamaan. Edes Palermon kanta-asiakkaat eivät tieneet, että he olivat maanneet yhdessä.

Alicia oli nostamassa lasin huulilleen, kun ravintolan toisesta päästä kuului hörötystä. Futishullut olivat tapansa mukaan valloittaneet pitkän pöydän laajaruutu-tv:n edestä. He muodostivat oman alaryhmänsä Palermon asiakaskunnassa eivätkä juuri sekoittuneet muihin kanta-asiakkaisiin, joita oli totta puhuen aika vähän. Oikeastaan vain kourallinen eksyneitä sieluja, kuten Alicia ja peliriippuvaiset zombiet, jotka oleskelivat salin perällä Jack Vegas -koneiden luona.

”Eivätkö ne lakkaa koskaan metelöimästä? Pelihän on jo loppunut”, Alicia sanoi.

”Niin, mutta tänään on keskiviikko. Visailuilta.”

Alicia painoi käden otsalleen.

”Älyn jättiläisten kamppailu, olin vallan unohtanut sen.”

”Älä ole häijy. Teeke hyvää liiketoimille, kun asiakkaat viipyvät vähän pidempään”, Ratko sanoi ja palasi tiskille, kun yksi miehistä korotti ääntään.

”Minä vuosina Fredrik Reinfeldt oli Ruotsin pääministerinä?”

Pitkässä pöydässä oli hiljaista, kun kisaajat kuiskivat joukkueidensa kesken.

”Vuodesta 2006 vuoteen 2014”, Alicia huusi ja joi pitkän kulauksen olutta.

Futishullut kääntyivät mulkaisemaan häntä ärtyneinä. Ei ollut ensimmäinen kerta, kun hän sotkeutui kutsumatta visailuun.

Kysymyksen esittänyt mies nousi ylös ja asteli Alician luo. Hän oli hintelä tyyppi, jolla oli ruipelot käsivarret ja kapeat hartiat mutta turvonnut ihramaha punaisen pelipaidan alla. Alicia oli kuullut muiden kutsuvan häntä ”Professoriksi”. Kun hän oli kysynyt Ratkolta, pitkö titteli paikkansa, tämä oli nauranut silmät kyynelissä. Mies oli yläasteen yhteiskunta-aineiden opettaja, mikä tuntui riittävän moiseen titteliin.

”Minä tiedän, että sinä osaat vastata kaikkiin laatimiini kysymyksiin”, mies sanoi ja huitoi lappuaan ilmassa. ”On kuitenkin kurjaa jätkille, jos huutelet vastaukset valmiiksi.”

Ääni oli ystävällinen, eikä Alicia tahtonut ryhtyä nahistelemaan.

”Voit ostaa hiljaisuuteni kuudella sentillä Smirnoffia”, hän sanoi.

Mies nauraa hörähti ja ojensi kätensä.

”Kättä päälle.”

Palatessaan pitkään pöytään mies poikkesi baaritiskillä maksamassa vodkapaukun ja nyökkäsi Alician suuntaan. Aivan kuten Alicia oli arvannutkin, Ratko ei näyttänyt iloiselta. Mutta kuka Ratko oli kyttäämään hänen alkoholinkäyttöään? He eivät olleet harrastaneet seksiä pitkään aikaan eivätkä tavanneet koskaan Palermon ulkopuolella.

Alicia otti kännykän käteensä ja selasi saapuneita sähköpostiviestejä avaamatta niistä yhtäkään. Olisi huono idea lukea viestejä, saati vastata niihin kännissä, hän tiesi sen entuudestaan. Hän laski kännykän takaisin pöydälle ja ajatteli Stellaa. Televisiohaastattelun nauhoituksen Tukholmassa pitäisi olla nyt ohi. Ohjelman nimi oli PÅ Djupet – Syvällisesti, ja se tulisi ulos jo huomenna.

Alicia oli ilkkunut mahtipontiselle alaotsikolle: *Tapaamisia ihmisten kanssa, jotka ovat jättäneet jälkensä meidän aikaamme*. Hänen oli kuitenkin pakko tunnustaa, että kuvaus piti paikkansa. Hänen ja Stellan perustama deittipalvelu oli monin tavoin urauurtava ja käänteentekevä sille, miten ihmiset tapasivat toisiaan internetissä.

Jos Alicia tunsi siskoaan yhtään, tämä jäisi haastattelun jälkeen pääkaupunkiin miesten vokiteltavaksi Stureplanin baareissa. Toisin kuin hänen, Stellan ei tarvinnut kerjätä drinkkejä.

Ratko ei sanonut mitään kantaessaan vodkan pöytään. Hän vain laski sen alas ja palasi baaritiskille.

”Älä nyt viitsi, tämä on vain pikkushotti!” Alicia huusi miehen selälle.

Ratko kääntyi sanoakseen jotakin mutta vaiken, kun kaksi mustaan nahkatakkiin sonnustautunutta miestä avasi Palermon oven. Alicia oli tunnistavinaan heistä toisen. Tällä oli harmaa parta ja tatuointeja naamassa ja ajellussa kallossa. Mies näytti kaverinsa rinnalla jättiläiseltä pituutensa ja leveiden hartioidensa ansiosta. Hänen takissaan oli pramea merkki, johon oli brodeerattu: *Presidentti*. Kenellekään ei jäänyt epäselväksi, kuka jakeli käskyjä ja kenelle.

Ratkon yleensä niin varma katse horjui. Hän hypisteli kultaketjua, joka välkähteli hänen kaulassaan napitetun valkoisen kauluksen alla. Presidentti sanoi pari sanaa kätyrille, joka istuutui pöytään peliautomaattien luona. Sitten tuo kookas mies katosi Ratkon kanssa keittiöön.

Alicia ei tiennyt, miksi hän purskahti nauramaan, mutta ei pystynyt aloitettuaan lopettamaan. Se johtui varmasti

alkoholista. Ja siitä leikkipuiston ämmästä, joka oli herättänyt hänen sisäisen riitapukarinsa. Joka ei tosin uinunut koskaan kovin syvällä, mutta silti.

Oikeasti... tapahtuiko tällaista edelleen? Moottoripyöräjengi tuli ja säilytti kuset housuihin Ratkon kaltaiselta kapakoitsijalta ja kahmi osansa päivän tienesteistä.

Alicia kulautti vodkan alas kurkustaan ja meni baaritiskille kaataakseen itselleen uuden paukun. Yhteiskunta-aineiden opettaja oli esittämässä seuraavaa kysymystä, kun Alicia kurottui ottamaan pullon tiskin takaa. Kätyri mulkoili häntä ravintolan nurkasta mutta pysyi aloillaan, kun Alicia täytti lasinsa ja skoolasi hänelle.

Alicia oli juomassa kolmatta drinkkiä, kun Ratko ja Presidentti palasivat keittiöstä. Häntä huippasi, ja hän joutui tarttumaan tiskiin ollakseen putoamatta korkealta jakkaraltaan.

”Kuinka paljon hän maksaa sinulle?” hän kysyi.

Nahkatakkimies katsoi häntä hämmästyneenä.

”Mitä?”

”Paljonko joutuu maksamaan, jos ei tahdo, että joku tulee hajottamaan paikat?”

”Voisitko jättää meidät rauhaan?” Ratko sanoi ja tarttui hänen käsivarteensa.

Alicia ravistautui irti ja läikytti samalla vodkaa lasistaan tummalle, lakatulle tiskille.

”Okei, muotoilen kysymykseni uudestaan”, Alicia sanoi. ”Ratko maksaa sinulle käteisellä, vai mitä?”

”Ja kuka piru sinä luulet olevasi?” Presidentti kysyi.

”Voit pitää minua vaikka riippumattomana talousneuvojana. Eikä sinun tarvitse vastata, sillä olen melko varma, että hän maksaa käteisellä. Mikä on idioottimaista. Mieti, miten paljon helpommalla te pääsisitte, jos voisitte lopettaa tuollaisen touhun.”

Alicia kuuli sammaltavansa. Mies siristeli kirkkaansinisiä silmiään ja yritti pysytellä kärryillä.

”Miten niin?” mies kysyi.

”Tarkoitampahan vain, että käteinen on hemmetin vanhentunut valuutan muoto rikollispiireissä”, Alicia lausui niin selvästi kuin pystyi.

”Hitto soikoon, Alicia, lopeta jo. Tämä ei ole...”

Ratko vaikenä, kun nahkatakki kohotti kätensä pystyyn ja kehotti Aliciaa jatkamaan.

”Kuinka monta tuntia teiltä menee kuukaudessa rahanpesuun?” Alicia kysyi. ”Ihan vitun turhaa hommaa, jos minulta kysytään. Teidän pitäisi pysyä mukana kehityksen rattaissa ja siirtyä digitaaliseen aikaan.”

”Millä tavalla digitaaliseen?” Presidentti kysyi.

”Tietysti kryptovaluuttaan. Sitä ei voi jäljittää. Mutta ehkä se on liian edistynyttä teidän makuunne?”

Alicia näki, miten hänen nöyryyttävä kysymyksensä sai Ratkon säpsähtämään, ja tämä vilkaisi häntä huolestuneena kuin toivoisi voivansa katseellaan käskää häntä häipyämään.

”Tarkoitatko bitcoineja?” Presidentti kysyi ja jopa hymyili hieman.

Alicia nauroi.

”En. Sanon tämän vielä kerran: teidän täytyy olla askelen edellä muita. Ei kukaan vakavasti otettava gangsteri touhua enää bitcoinien kanssa. Voisin ehdottaa Moneroa, Ethereumia tai ehkä Zcashia.”

”Okei, ja mitä ne ovat?”

”Muita, fiksumpia kryptovaluuttoja. Luulenpa, että Monero olisi teille paras. Jos vastaanottajan osoitteen kryptaa lohko-
ketjuun ja merkitsee lähettäjälle väärennetyn osoitteen, maksu-
tapahtumaa on lähes mahdotonta jäljittää.”

Presidentti tuijotti häntä silmät suurina ja vilkaisi sitten Ratkoa.

”Kuka hemmetin tyyppi tämä on?”

”Olen pahoillani”, Ratko sanoi.

”Ei hitto, minä diggaan hänestä.”

Mies kiersi tiskin toiselle puolelle ja istui baarijakkaralle Alician viereen.

”Tuo meille pari Jägermeisteria”, hän sanoi ja nosti kumolaan olevan lasin pystyyn.

”Minä juon Smirnoffia.”

”Okei, pari Smirreä sitten.”

Presidentti työnsi tupakka-askin Aliciaa kohti.

”Palaako?”

Alicia pudisti päätään.

”Luulin, ettei ravintoloissa saa enää polttaa.”

”Ei saakaan”, mies sanoi ja sytytti savukkeen. ”Mitä sinun lärvilleksi on tapahtunut, se näyttää karsealta.”

Alicia laukoi tavanomaisen vitsinsä tunnelman keventämiseksi: että hänen naamansa muistutti Vesuvio-pizzaa, ja joskus hänelle tuli nälkä jo pelkästään peiliin vilkaisemisesta. Presidentti nauroi ja lausui hänen ensimmäisen aikuisiällä saamansa kohteliaisuuden hänen ulkonäöstään – ja hän oli sentään jo kaksikymmentäyhdeksän vuotta vanha.

”Sinulla on ihan hemmetin mageet bosat. Silikonia varmaan?”

”Ei. Luonto loi minut tällaiseksi.”

Ratko täytti shottilasin ja yritti näyttää siltä kuin ei kuuntelisi heidän keskusteluaan. Mutta Alicia tiesi, että hän kuuli joka sanan.

Palermo heräsi hitaasti eloon. Jalkapallohullut jatkoivat visailua, ja pelinarkkarit uskaltautuivat tiskille vaihtamaan rahaa. Presidentti kohotti kätensä ja skoolasi Alician kanssa. Alicia nyökkäsi kätyrille nurkkapöydässä.

”Eikö henkilökohtainen avustajasikin haluaisi lasillista?”

Nahkatakki hörähti jälleen.

”Älä sinä hänestä murehdi, hänelle maksetaan tuolla istumisesta.”

”Moneroksen avulla säästyisit siitäkin menoerästä”, Alicia sanoi. ”Sinun ei tarvitsisi edes tulla tänne. Jos Ratko vain hoi-taisi maksunsa.”

”Jassoo”, mies sanoi ja maiskautti huuliaan.

Alicia tunsi käden reidellään ja kosketuksen synnyttämän kevyen muljahduksen vatsanpohjassa. Hän istui aivan hiljaa, kun mies hamusi hänen kaulaansa huulillaan.

KUINKA KAUAS MENNEISYYTTÄ VOI PAETA?

Alicia Bjelke on nuori nainen, jonka kasvot ovat ruhjoutuneet niin pahasti, että ihmiset hätkähtävät nähdessään hänet. Hän on myös nerokas koodari, joka on kehittänyt markkinat mullistaneen treffisovelluksen. Ulkonäkönsä vuoksi Alicia ei uskalla nauttia perustamansa yhtiön menestyksen tuomista parrasvaloista, ja hänen kuvankaunis sisarensa Stella päättyy yrityksen julkiseksi keulakuvaksi. Kunnes toinen siskoista yhtäkkiä löydetään murhattuna.

Tapaus päättyy Karlstadissa todistajansuojeluohjelmassa olevan entisen FBI-agentti John Adderleyn pöydälle. Rikosta selvittäessään entisen elämänsä paholaisten jahtaama Adderley joutuu ajetuksi nurkkaan. Pakenemisen sijaan hän päättää kuitenkin kohdata menneisyytensä silmästä silmään, ja murhatutkimus tarjoaa tähän yllättävän tilaisuuden.

John Adderleysta kertovaa sarjaa jatkava **TOINEN SISKO** on psykologisesti voimakas ja hermoja kihelmöivä dekkari, jonka juonenkäänteet salpaavat hengityksen.

